

Prima instanță: Jud. Chișinău, sediul Râșcani (jud. C. Vîrlan)

Instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău (jud. A. Minciuna, V. Efros, I. Muruianu)

Î N C H E I E R E

13 iunie 2018

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului, judecător: Dumitru Visternicean

Judecători: Luiza Gafton, Nicolae Craiu

examinând admisibilitatea recursului declarat de către Compania Internațională de Asigurări „Asito” Societate pe Acțiuni,

în cauza civilă la cererea de chemare în judecată depusă de Cucuș Valentin împotriva Companiei Internaționale de Asigurări „Asito” Societate pe Acțiuni și Ciubotaru Pavel cu privire la încasarea prejudiciului material și moral, precum și a cheltuielilor de judecată,

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 18 ianuarie 2018, prin care a fost respinsă cererea de apel înaintată de Compania Internațională de Asigurări „Asito” Societate pe Acțiuni și menținută hotărârea Judecătoriei Chișinău, sediul Râșcani din 25 mai 2017,

c o n s t a t ă :

La 10 iulie 2013, Cucuș Valentin s-a adresat cu cerere de chemare în judecată către Compania Internațională de Asigurări „Asito” Societate pe Acțiuni și Ciubotaru Pavel privind încasarea prejudiciului material și moral, precum și a cheltuielilor de judecată.

În motivarea acțiunii reclamantul a indicat că la 21 decembrie 2012 în jurul orei 23.30 min., aflându-se la volanul automobilului de model xxxxx cu numărul de înmatriculare xxxxx, pe care îl deținea cu drept de folosință, se deplasa pe str. Albișoara, 20 din mun. Chișinău, unde a fost implicat într-un accident rutier cu autoturismul de marca xxxxx, cu numărul de înmatriculare xxxxx, la volanul căruia se afla Ciubotaru Pavel. Drept urmare, autoturismul său a fost avariat.

Menționează că vinovat de comiterea accidentului rutier a fost recunoscut șoferul, Ciubotaru Pavel. La momentul producerii accidentului, acesta avea încheiat un contract de asigurare, polița de asigurare civilă obligatorie AA nr.0490655 din 06 noiembrie 2012 cu Compania Internațională de Asigurări „Asito” Societate pe Acțiuni.

Explică reclamantul că la 20 martie 2013, Societatea cu Răspundere Limitată "Autocomfix" a întocmit actul de evaluare a cheltuielilor de reparație nr.12631, prin care s-a stabilit faptul deteriorării automobilului său de model xxxxx, cu numărul de înmatriculare xxxxx și cauzării pagubei materiale în mărime de 9 139, 01 lei. Ulterior, adresându-se la o unitate de specialitate pentru reparația automobilului accidentat, i s-a comunitat că reparația acestuia depășește suma apreciată conform actului nr. 12631.

Relevă că a solicitat Companiei Internaționale de Asigurări „Asito” Societate pe Acțiuni repararea daunei materiale cauzată de Ciubotaru Pavel, însă i s-a comunitat că asiguratorul îi va achita doar suma de 9 139, 01 lei.

Afirmă reclamantul că nefiind de acord cu decizia Companiei Internaționale de Asigurări „Asito” Societate pe Acțiuni, la 13 martie 2013 s-a adresat cu o cerere către Centrul National de Expertize Judiciare de pe lângă Ministerul Justiției, prin care a solicitat examinarea automobilului deteriorat și evaluarea prejudiciul material cauzat în urma accidentului rutier sus menționat. La data de 19 martie 2013, la Centrul National de Expertize Judiciare, în prezența reprezentantului Companiei Internaționale de Asigurări „Asito” Societate pe Acțiuni a fost examinat automobilul avariat de model xxxxx, cu numărul de înmatriculare xxxxx, iar prin raportul de constatare tehnico-științifică nr.497 din 26 martie 2013 expertul judiciar Postanciuc a stabilit valoarea pagubei cauzate în rezultatul accidentului rutier din 21 decembrie 2012 în mărime de 16 929 lei.

Invocă reclamantul că în temeiul art.20 din Legea cu privire la asigurarea obligatorie de răspundere civilă pentru paguba produse de autovehicule nr.414 din 22 decembrie 2006, a adresat Companiei Internaționale de Asigurări „Asito” Societate pe Acțiuni o cerere prin care a solicitat achitarea pagubei în mărime de 16 929 de lei, conform raportului de constatare tehnico-științifică nr.497 din 26 martie 2013. La 16 aprilie 2013, Compania Internațională de Asigurări „Asito” Societate pe Acțiuni l-a informat că raportul de constatare tehnico-științifică nr.497 din 26 martie 2013 nu poate servi drept bază pentru modificarea devizului de calcul și prin urmare refuză să achite costul reparației automobilului avariat.

Susține că în urma refuzului primit de la asigurator, la 16 mai 2013 a reparat automobilul de model xxxxx cu numărul de înmatriculare xxxxx, la Stația de testare și reparație pentru mijloace de transport Societatea cu Răspundere Limitată "AUTOCRIST", efectuând lucrările de reparație conform Actului - comandă nr.28 din 02 mai 2013 pentru ce a achitat suma de 7 880 de lei, conform bonului de plată eliberat de Societatea cu Răspundere Limitată "AUTOCRIST". Tot, la 16 mai 2013 de către Societatea cu Răspundere Limitată "MAGAND-Com" au fost procurate piese pentru reparația automobilului de model xxxxx, cu numărul de înmatriculare xxxxx în sumă de 5 500 de lei, conform bonului de plată eliberat de Societatea cu Răspundere Limitată "MAGAND-Com".

Consideră reclamantul că refuzul pârâtului Compania Internațională de Asigurări „Asito” Societate pe Acțiuni de a achita suma pagubei materiale în mărime de 16 929 de lei este neîntemeiat și ilegal.

Totodată, specifică că în vederea stabilirii și recuperării prejudiciului cauzat, au fost suportate cheltuieli aferente și anume pentru efectuarea examinării și constatarea pagubei cauzate prin accident rutier de către Centrul National de Expertize Judiciare a fost achitată suma de 642 de lei, pentru asistența juridică suma de 7 000 de lei, taxa de stat în mărime de 737, 10 lei și servicii poștale în mărime de 63, 30 de lei.

A mai comunicat că, urmare a celor sus invocate i-a fost cauzat un prejudiciu moral evaluat la suma de 25 000 de lei, sumă pe care o consideră echitabilă, având în vedere suferințele fizice și psihice suportate de reclamant și membrii familiei lui.

Solicită Cucoș Valentin repararea prejudiciului material în mărime de 25 371, 40 de lei, încasarea prejudiciului moral în sumă de 25 000 de lei, precum și a cheltuielilor de judecată.

Prin hotărârea Judecătorei Chișinău, sediul Râșcani din 25 mai 2017, acțiunea a fost admisă parțial.

S-a încasat de la Compania Internațională de Asigurări „Asito” Societate pe Acțiuni despăgubirea de asigurare în mărime de 25 371, 40 de lei, cheltuieli privind taxa de stat achitată în sumă de 700 de lei și cheltuieli de asistență juridică în mărime de 9 500 de lei, iar în total 35 571, 40 de lei.

S-a încasat de la Ciubotaru Pavel în beneficiul lui Cucoș Valentin prejudiciul moral în sumă de 10 000 de lei.

În rest, în partea încasării prejudiciului moral, acțiunea a fost respinsă ca nefondată.

Prin încheierea Judecătorei Chișinău, sediul Râșcani din 25 mai 2017, s-a corectat greșeala din textul dispozitivului hotărârii nr. 2-60/17 din 25 mai 2017, fiind indicat corect suma prejudiciului „17 634, 30 de lei” în loc de „25 371, 40 de lei”, precum și suma totală spre încasare „27 834, 30 de lei” în loc de „35 571, 40 de lei”.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 18 ianuarie 2018, a fost respinsă cererea de apel înaintată de Compania Internațională de Asigurări „Asito” Societate pe Acțiuni și s-a menținut hotărârea Judecătorei Chișinău, sediul Râșcani din 25 mai 2017.

La 29 martie 2018, Compania Internațională de Asigurări „Asito” Societate pe Acțiuni a declarat recurs împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 18 ianuarie 2018, solicitând admiterea acestuia și casarea parțială a deciziei instanței de apel.

În motivarea recursului a indicat că instanțele de judecată au interpretat în mod eronat legea specială ce guvernează raportul în materie de asigurare obligatorie de răspundere civilă precum și nu au apreciat și examinat probele anexate la dosar întru soluționarea justă a cauzei.

Consideră că atât instanța de fond cât și instanța de apel nu au apreciat corect întinderea răspunderii reglementată în baza contractului de asigurare obligatorie de răspundere civilă reglementată prin Legea specială nr. 414-XVI din 22 decembrie 2006

cu privire la asigurarea obligatorie de răspundere civilă pentru pagube produse de autovehicule.

Menționează că raportul de evaluare extrajudiciar nr. 497 din 26 martie 2013 întocmit de către Centrul Național de Expertize Judiciare este o probă inadmisibilă care contravine cu despăgubirea calculată în limita răspunderii contractuale precum și a probelor ce dovedesc cheltuielile reale cu privire la recondiționarea automobilului la societățile selectate de către intimat, anexate la materialele dosarului.

Prin referința depusă la data de 11 iunie 2018, Cucuș Valentin a solicitat ca recursul declarat de către Compania Internațională de Asigurări „Asito” Societate pe Acțiuni să fie considerat inadmisibil.

Conform art. 434 alin. (1) din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale.

Având în vedere că copia deciziei integrale a instanței de apel a fost expediată în adresa părților la 7 februarie 2018 (f.d.171), cât și faptul că la materialele cauzei lipsesc careva probe ce ar demonstra momentul comunicării acesteia, recursul declarat la data de 29 martie 2018, se consideră depus în termen.

Examinând temeiurile recursului declarat de către Compania Internațională de Asigurări „Asito” Societate pe Acțiuni, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră recursul inadmisibil din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) din Codul de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Alineatele (2) și (3) ale aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alin.(4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin.(3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

În conformitate cu art. 433 lit. a) Cod de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Astfel, instanța de recurs reține că examinarea admisibilității recursului presupune verificarea conformității temeiurilor invocate în cererea de recurs cu temeiurile prevăzute la art. 432 Codul de procedură civilă.

La caz, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție constată că argumentele invocate în cererea de recurs nu se

încadrează în limitele stabilite de norma indicată, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

Subsidiar se menționează că, recursul exercitat conform Secțiunii a II-a, Capitolul XXXVIII Codul de Procedură Civilă, are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

Totodată completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție accentuează că, potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII Cod de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanța de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin. (4) Codul de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural, și anume, dacă se invocă că instanța judecătorească a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Cod de procedură civilă, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului. Din recursul declarat nu rezultă că instanța a apreciat arbitrar probele.

În acest sens CEDO în jurisprudența sa a constatat că, dreptul de acces la instanța de judecată nu este absolut. Există limitări implicit admise [cauza Golder împotriva Regatului Unit, pct. 38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), pct. 230]. Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (Luordo împotriva Italiei, pct. 85).

Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages Prestations Services împotriva Franței, pct. 45). Curtea a mai reiterat că, modul de aplicare a articolului 6 CEDO procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective; trebuie ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem. (a se vedea Botten împotriva Norvegiei, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-I, p. 141, § 39).

La fel, conform jurisprudenței Curții, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt, pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (Helmens împotriva Suediei 9 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

În conformitate cu art. 440 alin. (1) Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului.

Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

În asemenea circumstanțe, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de către Compania Internațională de Asigurări „Asito” Societate pe Acțiuni nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă și, drept urmare, este inadmisibil.

În conformitate cu art. art. 433 lit. a), 440 alin. (1) Cod de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e :

Recursul declarat de către Compania Internațională de Asigurări „Asito” Societate pe Acțiuni se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului, judecător

Dumitru Visternicean

Judecători

Luiza Gafton

Nicolae Craiu